

Kniha Daniel – sto sedemdesiatosem

Prorocké paralely: Napĺňanie Daniela 11 v posledných dňoch

Jeff Pippenger

2024-04-08

Verše šestnásť až devätnásť jedenástej kapitoly Daniela predstavujú dejiny počínajúc čoskoro prichádzajúcim nedeľným zákonom v Spojených štátoch až po chvíľu, keď povstane Michael a ľudská doba milosti sa uzavrie. Predstavujú teda aj dejiny veršov štyridsaťjeden až štyridsaťpäť tej istej kapitoly.

Ale ten, kto príde proti nemu, bude konať podľa svojej vlastnej vôle a nikto pred ním neobstojí; a zastane v nádhernej krajine, ktorá bude jeho rukou zničená. Obráti tiež svoju tvár, aby vošiel so silou celého svojho kráľovstva, a s ním priami; tak urobí. A dá mu dcéru žien, aby ju skazil; ale neobstojí na jeho strane ani nebude za neho. Potom obráti svoju tvár k ostrovom a mnohé získa; ale knieža vo svoj vlastný prospech spôsobí, že pohana od neho prestane; ba bez vlastnej pohany ju obráti späť na neho. Potom obráti svoju tvár k pevnosti svojej vlastnej krajiny; ale potkne sa a padne, a nebude nájdený. Daniel 11:16–19.

Keď sestra Whiteová hovorila o konečnom naplnení jedenástej kapitoly Daniela, uviedla, „že veľká časť dejín, ktoré sa v tomto proroctve naplnili, sa zopakuje.“ Verše štyridsaťjeden až štyridsaťpäť opakujú prorocké dejiny týchto veršov. Tieto verše sa naplnili, keď pohanský Rím prevzal vládu nad svetom tým, že najprv dobyl tri zemepisné oblasti.

„Hoci Egypt nemohol obstáť pred Antiochom, kráľom severu, Antiochos nemohol obstáť pred Rimanmi, ktorí teraz prišli proti nemu. Nijaké kráľovstvá už viac neboli schopné odolávať tejto vzráhajúcej sa moci. Sýria bola dobytá a pripojená k Rímskej ríši, keď Pompeius roku 65 pred Kr. zbavil Antiocha Asiaticusa jeho majetkov a zredukoval Sýriu na rímsku provinciu.

„Tá istá moc mala stáť aj vo Svätej zemi a pohltiť ju. Rím sa spojil s Božím ľudom, Židmi, spojenectvom roku 162 pred Kr., od ktorého dátumu zaujíma významné miesto v prorockom kalendári. Jurisdikciu nad Judskom však nenadobudol skutočným dobytím až do roku 63 pred Kr.; a to nasledujúcim spôsobom.

„Keď sa Pompeius vracal zo svojho ťaženia proti Mithridatovi, kráľovi Pontu, dvaja uchádzači, Hyrcanus a Aristobulus, zápasili o korunu Judey. Ich spor bol predložený Pompeiovi, ktorý čoskoro rozpoznal nespravodlivosť nárokov Aristobula, no želel si odložiť rozhodnutie v tejto veci až po svojej dlho túžobne očakávanej výprave do Arábie, s príslubom, že sa potom vráti a usporiada ich záležitosti tak, ako sa bude zdať spravodlivé a náležité. Aristobulus, ktorý prenikol do skutočných Pompeiových úmyslov, sa ponáhlal späť do Judey, ozbrojil svojich poddaných a pripravil sa na energickú obranu, odhodlaný za každú cenu udržať si korunu, o ktorej predvídal, že bude prisúdená inému. Pompeius pozorne sledoval utečenca. Keď sa blížil k Jeruzalemu, Aristobulus, začínajúc ľutovať svoj postup, vyšiel mu v ústrety a usiloval sa urovnať záležitosti tým, že sľuboval úplnú poddanosť a veľké sumy peňazí. Pompeius, prijímúc túto ponuku, poslal Gabinia na čele oddielu vojakov prevziať

peniaze. Keď však tento generálny miestodržiteľ dorazil do Jeruzalema, zistil, že brány sú pred ním zatvorené, a z vrchu hradieb mu bolo oznámené, že mesto sa dohodou nebude riadiť.“

„Pompeius, aby nebol takto beztestne oklamáný, dal Aristobula, ktorého si ponechal pri sebe, spútať železami a ihneď vytiahol s celým vojskom proti Jeruzalemu. Prívrženci Aristobula boli za obranu mesta; prívrženci Hyrkána za otvorenie brán. Keďže títo boli vo väčšine a presadili sa, Pompeiovi bol umožnený voľný vstup do mesta. Nato sa stúpenci Aristobula utiahli na chrámový vrch, pevne odhodlaní brániť toto miesto tak, ako bol Pompeius odhodlaný ho dobyť. Na konci troch mesiacov bola v hradbe prerazená medzera postačujúca na útok a miesto bolo dobyté ostrím meča. V hroznom krviprelievaní, ktoré nasledovalo, bolo zabitých dvanásťtisíc osôb. Bol to dojmavý pohľad, poznamenáva dejepisec, vidieť kňazov, zamestnaných v tom čase bohoslužbou, ako s pokojnou rukou a pevným predsavzatím vykonávajú svoju obvyklú službu, akoby si vôbec neuvedomovali divoký zmätok, hoci všade okolo nich boli ich priatelia vydaní na zabitie a hoci sa ich vlastná krv neraz miešala s krvou ich obetí.“

„Keď Pompeius ukončil vojnu, zbúral hradby Jeruzalema, previedol niekoľko miest spod právomoci Judey pod právomoc Sýrie a uložil Židom daň. Tak bol Jeruzalem po prvý raz dobytím vydaný do rúk tej moci, ktorá mala držať ‚slávnu zem‘ vo svojom železnom zovretí, až ju napokon úplne pohltila.

„Verš 17. Obráti svoju tvár, aby vošiel so silou celého svojho kráľovstva, a priami budú s ním; tak učiní: a dá mu dcéru žien, aby ju skazil; ale ona neobstojí na jeho strane ani nebude za neho.“

„Biskup Newton uvádza pre tento verš iné znenie, ktoré sa zdá zreteľnejšie vyjadrovať jeho zmysel, a to takto: ‚Obráti svoju tvár, aby násilím vošiel do celého kráľovstva.‘ Verš 16 nás priviedol až k dobytíu Sýrie a Judey Rimanmi. Rím už predtým podmanil Macedóniu a Tráciu. Egypt bol teraz všetko, čo zostávalo z ‚celého kráľovstva‘ Alexandra a čo ešte nebolo podrobené rímskej moci, ktorá teraz obrátila svoju tvár, aby násilím vnikla do tej krajiny.“

„Ptolemaios Auletes zomrel roku 51 pred Kr. Korunu a Egyptské kráľovstvo zanechal svojmu najstaršiemu synovi a dcére, Ptolemaiovi a Kleopatre. Vo svojej záveti ustanovil, aby uzavreli manželstvo a vládli spoločne; a pretože boli mladí, boli zverení pod poručníctvo Rimanov. Rímsky ľud toto poverenie prijal a ustanovil Pompeia za poručníka mladých egyptských dedičov.“

„Keď krátko nato vypukol spor medzi Pompeiom a Cézarom, odohrala sa medzi oboma vojvodcami slávna bitka pri Farsale. Pompeius, porazený, utiekol do Egypta. Cézar ho ihneď nasledoval; no ešte pred jeho príchodom bol Pompeius podlo zavraždený Ptolemaiom, ktorého poručníkom bol ustanovený. Cézar teda prevzal poverenie, ktoré bolo dané Pompeiovi, ako poručník Ptolemaia a Kleopatry. Egypt zastihol v nepokojoch spôsobených vnútornými rozbrojmi, keďže Ptolemaios a Kleopatra sa stali navzájom nepriateľskými a ona bola pozbavená svojho podielu na vláde. Napriek tomu neváhal vylodiť sa v Alexandrii so svojím malým vojskom, s 800 jazdcami a 3200 pešiakmi, vziať spor na vedomie a ujať sa jeho urovnania. Keďže nepokoje sa každým dňom stupňovali, Cézar zistil, že jeho malá sila nestačí

na udržanie jeho postavenia, a keďže nemohol opustiť Egypt pre severný vietor, ktorý v tom období vial, poslal do Ázie a nariadil všetkým vojskám, ktoré mal v tých končinách, aby mu prišli na pomoc čo najskôr.

„Nanajvýš pyšným spôsobom nariadil, aby Ptolemaios a Kleopatra rozpustili svoje vojská, predstúpili pred neho na urovnanie svojich sporov a podriadili sa jeho rozhodnutiu. Keďže Egypt bol nezávislým kráľovstvom, tento pyšný výnos bol považovaný za urážku jeho kráľovskej dôstojnosti, na čo Egyptania, veľmi rozhorčení, siahli po zbrani. Cézar odpovedal, že konal na základe vôle ich otca Auleta, ktorý zveril svoje deti do poručníctva senátu a rímskeho ľudu, ktorého celá moc bola teraz ako konzula zverená do jeho osoby; a že ako poručník mal právo rozsudzovať medzi nimi.

„Záležitosť mu napokon predložili a boli ustanovení obhajcovia, aby zastupovali vec príslušných strán. Kleopatra, vedomá si slabosti veľkého rímskeho dobyvateľa, usúdila, že krása jej zjavom zabezpečí rozsudok v jej prospech účinnejšie než ktorýkoľvek obhajca, ktorého by si mohla najat'. Aby sa dostala do jeho prítomnosti nepozorovane, uchýlila sa k tomuto úskoku: Natiahla sa v celej dĺžke do zväzku šiat a Apollodóros, jej sicílsky sluha, ho zabalil do plátna, previazal remienkom a, vyzdvihnúc ho na svoje herkulovské plecia, zamieril do Caesarových komnát. Tvrdil, že nesie dar pre rímskeho generála, a tak ho vpustili bránou citadely; vstúpil do Caesarovej prítomnosti a zložil bremeno k jeho nohám. Keď Caesar tento oživený balík rozviazal, hľa, pred ním stála krásna Kleopatra. Úskok mu vôbec nebol nemilý, a pretože bol povahy opísanej v 2 Peter 2:14, prvý pohľad na takú krásnu osobu mal naňho, hovorí Rollin, presne ten účinok, aký si ona želala.“

„Cisár napokon napokon rozhodol, že brat a sestra majú podľa úmyslu závetu spoločne zaujať trón. Pothinos, hlavný štátny minister, ktorý mal rozhodujúci podiel na vyhnaní Kleopatry z trónu, sa obával následkov jej obnovenia. Preto začal podnecovať žiarlivosť a nepriateľstvo voči cisárovi tým, že medzi ľuďom rozširoval domnienku, akoby mal napokon v úmysle odovzdať Kleopatre výlučnú moc. Čoskoro nato nasledovala otvorená vzbura. Achilles na čele 20 000 mužov postupoval, aby vyhnal cisára z Alexandrie. Cisár, keď obratne rozmiestnil svoj malý oddiel mužov v uliciach a uličkách mesta, nemal nijakú ťažkosť útok odraziť. Egyptania sa podujali zničiť jeho loďstvo. On odpovedal tým, že spálil ich. Keď niektoré z horiacich lodí zahnelo k nábrežiu, viaceré mestské budovy vzbĺkli a slávna alexandrijská knižnica, obsahujúca takmer 400 000 zväzkov, bola zničená.“

„Keď sa vojna stávala čoraz hrozivejšou, Cézar požiadal o pomoc vo všetkých susedných krajinách. Z Malej Ázie mu prišlo na pomoc veľké loďstvo. Mithridatés vytiahol do Egypta s vojskom zhromaždeným v Sýrii a Cilícii. Antipatros Idumejský sa k nemu pripojil s 3 000 Židmi. Židia, ktorí držali priesmyky vedúce do Egypta, dovolili vojsku prejsť bez prekážok. Bez tejto spolupráce z ich strany by celý plán musel zlyhať. Príchod tohto vojska rozhodol zápas. Pri Níle sa odohrala rozhodujúca bitka, ktorá sa skončila úplným Cézarovým víťazstvom. Ptolemaios sa pri pokuse o útek utopil v rieke. Alexandria i celý Egypt sa potom podrobili víťazovi. Rím teraz vstúpil do celej pôvodnej Alexandrovej ríše a pohltil ju.“

„Pod ‚čestnými ľuďmi‘ v texte sa nepochybne myslia Židia, ktorí mu poskytli už spomenutú pomoc. Bez nej by bol nevyhnutne zlyhal; s ňou si v roku 47 pred Kr. úplne podrobil Egypt

svojej moci.

„Dcéra žien, aby ju zviel.‘ Vášnivá náklonnosť, ktorú Caesar pojal ku Kleopatre, s ktorou mal jedného syna, je podľa historika jediným dôvodom, pre ktorý podnikol také nebezpečné ťaženie, akým bola egyptská vojna. To ho zdržalo v Egypte omnoho dlhšie, než si jeho záležitosti vyžadovali, pretože celé noci trávil hodovaním a hýrením s touto skazenou kráľovnou. ‚Ale,‘ povedal prorok, ‚neobstojí na jeho strane ani nebude za neho.‘ Kleopatra sa potom pridala k Antoniovi, nepriateľovi Augusta Caesara, a vynaložila všetku svoju moc proti Rímu.

„VERŠ 18. Potom obráti svoju tvár k ostrovom a mnohé získa; ale knieža pre svoj vlastný záujem spôsobí, že pohana, ktorú on uvalil, prestane; a bez vlastnej pohany ju obráti späť na neho.“

„Vojna s Farnakom, kráľom Kimmerského Bosporu, ho napokon odvolala z Egypta. ‚Keď prišiel ta, kde bol nepriateľ,‘ hovorí Prideaux, ‚bez toho, aby doprial odpočinok sebe alebo im, ihneď na nich zaútočil a dosiahol nad nimi úplné víťazstvo; o čom napísal jednému svojmu priateľovi v týchto troch slovách: Veni, vidi, vici; prišiel som, videl som, zvíťazil som.‘ Druhá časť tohto verša je zahalená istou nejasnosťou a v názore na jej použitie panuje rozdielnosť. Niektorí ju vzťahujú na skoršie obdobie Cézarovho života a domnievajú sa, že jej naplnenie nachádzajú v jeho spore s Pompejom. No predchádzajúce i nasledujúce udalosti, jasne vymedzené v proroctve, nás nútia hľadať naplnenie tejto časti predpovede medzi víťazstvom nad Farnakom a Cézarovou smrťou v Ríme, ako je ukázané v nasledujúcom verši. Úplnejšie dejiny tohto obdobia by mohli vyniesť na svetlo udalosti, ktoré by urobili použitie tohto miesta neproblematickým.“

„Verš 19. Potom obráti svoju tvár k pevnosti svojej vlastnej krajiny; ale potkne sa a padne, a nebude nájdený.“

„Po tomto víťazstve Caesar porazil posledné zostávajúce zvyšky Pompeiovej strany, Catona a Scipiona v Afrike a Labiena a Vara v Hispánii. Keď sa vrátil do Ríma, „pevnosti svojej vlastnej krajiny“, bol ustanovený za doživotného diktátora; a boli mu udelené aj také ďalšie právomoci a pocty, ktoré z neho v skutočnosti urobili absolútneho panovníka celej ríše. Prorok však povedal, že sa potkne a padne. Toto vyjadrenie naznačuje, že jeho pád bude náhly a neočakávaný, ako keď sa človek pri chôdzi náhodou potkne. A tak tento muž, ktorý bojoval a zvíťazil v päťsto bitkách, dobyl tisíc miest a usmrtil jeden milión sto deväťdesiatdva tisíc mužov, padol nie v hrmotu bitky a v hodine zápasu, ale vtedy, keď sa domnieval, že jeho cesta je hladká a posiata kvetmi a že nebezpečenstvo je ďaleko; lebo keď zaujal svoje miesto v zasadacej sieni senátu na svojom zlatom tróne, aby z rúk tohto zboru prijal kráľovský titul, dýka zrady ho náhle zasiahla do srdca. Cassius, Brutus a iní sprisahanci sa na neho vrhli a on padol, prebodnutý dvadsiatimi tromi ranami. Tak sa náhle potkol a padol a nenašli ho, roku 44 pred Kr.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 258–264.

Historické naplnenie pohanského Ríma (kráľa severu), ustanoveného na tróne, je dejinami, ktoré predobrazujú dejiny intronizácie moderného Ríma pri trojnásobnom zväzku, ku ktorému dôjde pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone. Tieto dejiny sú takisto predobrazované vo veršoch tridsať

až tridsaťšesť, ktoré označujú čas, keď bolo pápežstvo po prvý raz dosadené na trón v roku 538. Verše šesťnásť až devätnásť a verše tridsaťjeden až tridsaťšesť obe predstavujú konečný vzostup a pád týrskej neviestky. Táto história bola takisto znázornená vo veršoch päť až deväť, keď bol prvý kráľ severu ustanovený po dobytí troch geografických oblastí. Potom uzavrel zmluvu s kráľom juhu, no zmluvu porušil, a kráľ juhu mu v odpovedi zasadil smrteľnú ranu a kráľ severu zomrel v egyptskom zajatí.

Verše päť až deväť, verše šesťnásť až devätnásť a verše tridsať až tridsaťšesť predstavujú tri prorocké línie, ktoré sa naplňajú vo veršoch štyridsať až štyridsaťpäť. Keď sestra Whiteová uviedla, že „veľká časť dejín, ktoré sa v tomto proroctve naplnili, sa zopakuje“, v skutočnosti to znamenalo, že celá kapitola znázorňuje verše štyridsať až štyridsaťpäť. Verše dvadsať až dvadsaťdva označujú narodenie a smrť Krista, a tak prostredníctvom Jeho narodenia predstavujú čas konca v rokoch 1798 aj 1989; a potom Jeho smrť na kríži predstavovala 22. október 1844 a nedeľný zákon.

Dvadsiaty tretí verš určuje zmluvu medzi Židmi a Rímom počas dejín makkabejského povstania. „Zmluva“ v týchto dejinách je znázornená dátumami 161 pred Kr. a 158 pred Kr. Makkabejské dejiny predstavujú vnútornú líniu, ktorá sa začína „zmluvou“ medzi Rímom a makkabejskými Židmi, iniciovanou Židmi, a napokon sa končí tým, že Židia vyhlasujú, že nemajú kráľa okrem cisára. Dvadsiaty tretí verš, prirodzene, nasleduje po dvadsiatom prvom a dvadsiatom druhom verši, pričom dvadsiaty prvý verš určuje narodenie Krista, ktoré je prorockým časom konca, a dvadsiaty druhý verš určuje kríž, ktorý predstavuje nedeľný zákon.

Na kríži Židia označili Cézara (Rím) za svojho kráľa a „zmluva“ v dvadsiatom treťom verši odkazuje na začiatok rozhodnutia Židov slúžiť Rímu, práve v konečnom bode, v ktorom Židia vyhlásili svoju oddanosť Rímu. Po zakončení Židov, ako je to znázornené na kríži, nasleduje začiatok spojenia Židov s Rímom.

Verše dvadsaťštyri až tridsať opisujú tristošesťdesiat rokov, počas ktorých pohanský Rím vládol zvrchovane od bitky pri Actiu v roku 31 pred Kr., až po prenesenie hlavného mesta z Ríma do Konštantínopolu v roku 330. Obdobie tristošesťdesiatich rokov je predobrazom tisícdvestošesťdesiatich rokov, počas ktorých pápežský Rím vládol zvrchovane, a spolu predstavujú obdobie z verša štyridsaťjeden a trojnásobné spojenie, ku ktorému dôjde pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone, až po uzavretie doby milosti.

Všetky prorocké línie dejín v jedenástej kapitole sú v súlade s poslednými šiestimi veršami Daniela 11, avšak práve prorocké dejiny od času konca v roku 1989, znázornené vo verši štyridsať až po nedeľný zákon vo verši štyridsaťjeden, sú „tou časťou Danielovho proroctva, ktorá sa vzťahuje na posledné dni“. Dejiny, ktoré sú vo verši štyridsať ponechané prázdne, sú Zjavením Ježiša Krista, ktoré je odpečatené, keď je čas blízko, tesne pred uzavretím doby milosti.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Máme prikázania Božie a svedectvo Ježiša Krista, ktoré je duchom proroctva. V Božom slove možno nájsť neoceniteľné drahokamy. Tí, ktorí skúmajú toto slovo, si majú zachovávať jasnú

myslel. Nikdy by sa nemali oddávať zvrátenej žiadostivosti v jedení ani v pití.

„Ak to urobia, myseľ bude zmätená; nebudú schopní uniesť námahu hlbokého skúmania, aby odhalili význam tých vecí, ktoré sa vzťahujú na záverečné udalosti dejín tejto zeme.“

„Keď budú knihy Daniel a Zjavenie lepšie pochopené, veriaci budú mať celkom inú náboženskú skúsenosť. Dostanú také pohľady do otvorených brán neba, že srdce i myseľ budú preniknuté charakterom, ktorý si všetci musia vypestovať, aby dosiahli blahoslavenstvo, ktoré má byť odmenou čistým srdcom.“

„Pán požehná všetkých, ktorí sa budú pokorne a ticho usilovať porozumieť tomu, čo je zjavené v Zjavení. Táto kniha obsahuje tak mnoho toho, čo je preniknuté nesmrteľnosťou a plné slávy, že všetci, ktorí ju čítajú a usilovne skúmajú, prijímajú požehnanie určené tým, ktorí počúvajú slová tohto prorocstva a zachovávajú, čo je v ňom napísané.““

„Jedna vec bude pri štúdiu Zjavenia celkom iste pochopená — že spojenie medzi Bohom a Jeho ľuďom je úzke a rozhodné.“

„Medzi nebeským vesmírom a týmto svetom je viditeľné podivuhodné spojenie. To, čo bolo zjavené Danielovi, bolo neskôr doplnené zjavením daným Jánovi na ostrove Patmos. Tieto dve knihy by sa mali starostlivo študovať. Daniel sa dvakrát pýtal: Ako dlho to bude až do času konca?““

„A ja som počul, ale neporozumel som; a povedal som: Ó, môj Pane, aký bude koniec týchto vecí? I riekol: Choď svojou cestou, Daniel, lebo tieto slová sú uzavreté a zapečatené až do času konca. Mnohí budú očistení, vybielení a skúšaní; ale bezbožní budú konať bezbožne, a nikto z bezbožných neporozumie; múdri však porozumejú. A od času, keď bude odňatá ustavičná obet' a postavená ohavnosť spustošenia, bude tisíc dvesto deväťdesiat dní. Blahoslavený je ten, kto čaká a dôjde ku tisícu tristo tridsiatim piatim dňom. Ale ty choď svojou cestou až do konca; lebo odpočinieš a povstaneš k svojmu údelu na konci dní.““

„Bol to Lev z pokolenia Júdu, kto otvoril knihu a dal Jánovi zjavenie toho, čo sa má udiť v týchto posledných dňoch.“

„Daniel stál na svojom mieste, aby niesol svoje svedectvo, ktoré bolo zapečatené až do času konca, keď malo byť nášmu svetu zvestované posolstvo prvého anjela. Tieto záležitosti majú v týchto posledných dňoch nekonečný význam; ale kým ,mnohí budú očistení, obielení a preskúšaní‘, ,bezbožní budú páchať bezbožnosť, a nikto z bezbožných neporozumie‘. Aké je to pravdivé! Hriech je prestúpením Božieho zákona; a tí, ktorí neprijmú svetlo týkajúce sa Božieho zákona, neporozumejú zvestovaniu posolstiev prvého, druhého a tretieho anjela. Kniha Daniel je odpečatená v Zjavení Jánovi a vedie nás vpred k posledným výjavom dejín tejto zeme.“

„Budú mať naši bratia na pamäti, že žijeme uprostred nebezpečenstiev posledných dní? Čítajte Zjavenie v spojení s Danielom. Učte tieto veci.“ Testimonies to Ministers, 114, 115.